22/11/2020

Υπολογισμοί ζωής

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου

Το μήνυμα της Κυριακής από την Ιερά Μητρόπολη Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου

Σε μια χώρα μακρινή, σε χρόνους παλιούς, ζούσε ένας πλούσιος άρχοντας. Είχε κτήματα πολλά, δούλευε συστηματικά, οι καιροί ήταν καλοί και οι σοδειές πλούσιες. Αυτή την χρονιά, οι καρποί της γης του ήταν τόσο πολλοί, που την νύχτα, ο άρχοντας δεν μπορούσε να αναπαυτεί. Οι αποθήκες του ήταν μικρές, τα γεννήματα πολλά, τί έπρεπε να κάνει; Κουρασμένος από την εργασία της ημέρες κουραζόταν ακόμη πιο πολύ από την αϋπνία της νύχτας, εξαιτίας των προβληματισμών και των σκέψεών του. Το άγχος βασάνιζε την καρδιά του. Αν έρθουν οι κλέφτες και βρουν την σοδειά του έξω από τις αποθήκες; Αν έρθει η βροχή και το χαλάζι και χαλάσουν την σοδειά;

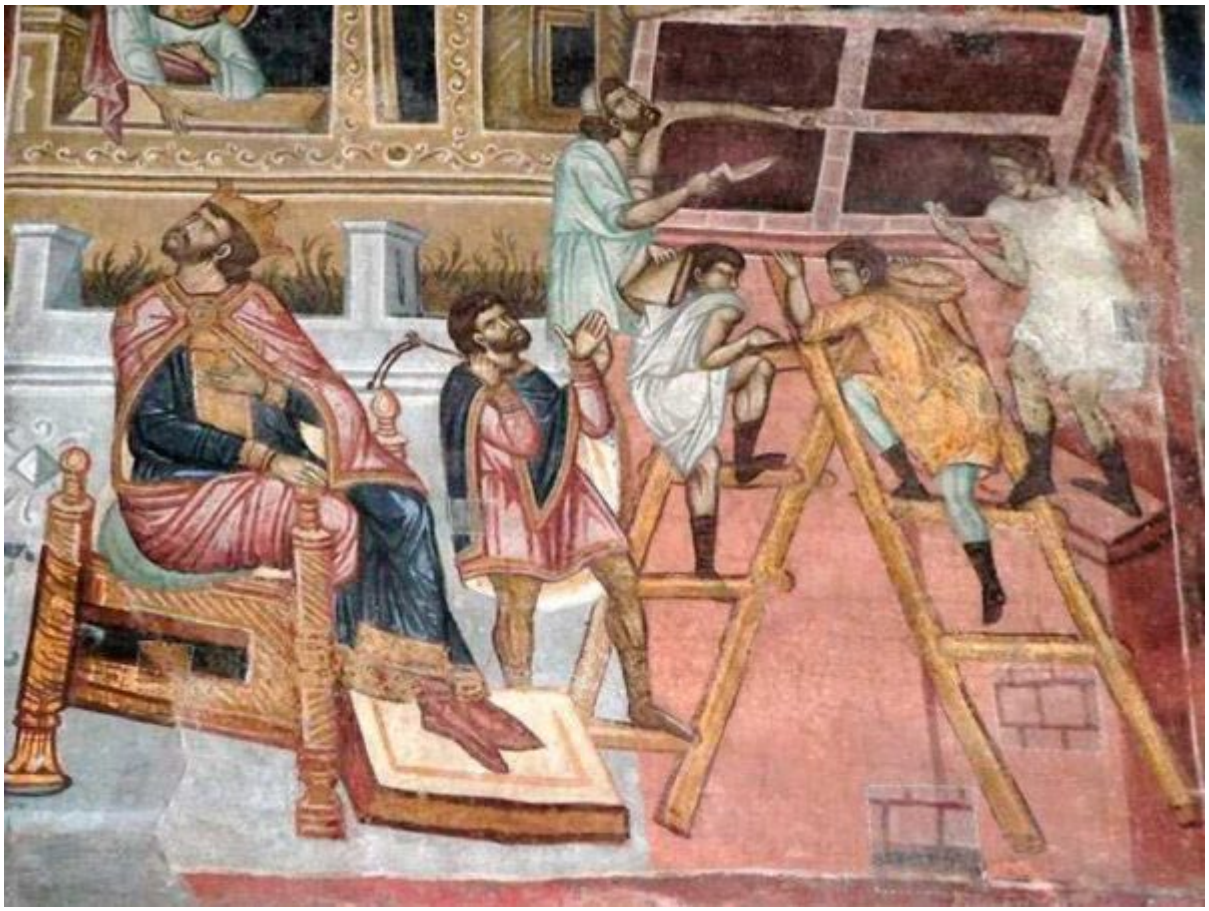

Κι άλλες σκέψεις βασανιστικές του έκλεβαν χωρίς να το καταλάβει την ζωή του. **Τούτη τη νύχτα, όμως, μια λαμπερή σκέψη φώτισε τον ταραγμένο του νου**. «Καθελώ τας αποθήκας και μείζονας οικοδομήσω και συνάξω εκεί πάντα τα γεννήματα μου». Αρχίζει τους υπολογισμούς και νοιώθει ευτυχισμένος. Αυτό θα κάνει. Χτίζοντας καινούργιες αποθήκες η σοδειά του δεν θα κινδυνεύει ούτε από τους κλέφτες, ούτε από την βροχή, ούτε από τον ήλιο, ούτε από το χαλάζι, αλλά κι αυτός δεν θα έχει λόγο να αγωνιά και να υπολογίζει άλλο.

Έχει αγαθά για χρόνια πολλά, μπορεί να τρώει, να πίνει και να ευφραίνεται. Όλα τα είχε υπολογίσει πολύ καλά. Και οι υπολογισμοί του βγήκαν σωστοί. Μόνο που κάτι είχε ξεχάσει να υπολογίσει...
Όπως εκείνος ελεύθερα έκανε τους υπολογισμούς της ζωής του, έτσι και ο Θεός έκανε τους δικούς του υπολογισμούς. Είχε πλέον έλθει το τέλος της ζωής του πλουσίου. Και η ερώτηση που θέτει ο Θεός είναι πολύ απλή. «Καλά τα υπολόγισες όλα, αλλά τώρα που οι άγγελοι διεκδικούν την ψυχή σου, τα αγαθά που σύναξες ποιανού θα είναι;

Συγκλονιστική ερώτηση που αποκαλύπτει ότι στους υπολογισμούς μας, πάντοτε λείπει μια παράμετρος που, όμως δεν θα έπρεπε ποτέ να ξεχνούμε

.

Η επίγεια ζωή μας έχει όρια: τη γέννηση μας και τον θάνατό μας. Αν υπάρξει το πρώτο, κάποια στιγμή οπωσδήποτε θα ακολουθήσει και το άλλο. Ό,τι γεννιέται μέσα στον φθαρτό τούτο
κόσμο πεθαίνει. Και ο άνθρωπος πλασμένος με στοιχεία χοϊκά, μετά την πτώση γνώρισε την φθορά και τον θάνατο ως επακόλουθο της αμαρτίας. Είμαστε πεπερασμένοι. Πάροικοι και παρεπίδημοι σ΄ αυτόν τον κόσμο.

Πόσες και πόσες ψυχές δεν χάθηκαν στην ζωή αυτή αγνοώντας την ύπαρξη του θανάτου. Όλοι σήμερα τρέχουμε στην ζωή. Το άγχος, η βιασύνη, το πρόγραμμα και οι υπολογισμοί της ζωής μας έχουν φρενήρη ρυθμούς. Ξυπνάμε το πρωί, και πριν να ανατείλει ο ήλιος, χωρίς να κάνουμε μια στάση για να δοξολογήσουμε Αυτόν που μας έδωσε το
φως, χωρίς τα μάτια μας να φωτισθούν από το γλυκό φως της ανατολής, τρέχουμε για να προλάβουμε.

Πνιγμένοι στην θορυβώδη κίνηση των δρόμων, διωκόμενοι από το άγχος των υπολογισμών του χρόνου, του κέρδους, των υλικών αγαθών, χάνουμε την ευκαιρία της
επαφής, της συνοδοιπορίας, της αγάπης. Και τέλος χωρίς να αντικρίσουμε το ιλαρό φως του δειλινού, χωρίς να γαληνέψει η ψυχή στο θάμπος της δύσης, έρχεται το σκοτάδι. Κι όπως έρχεται το
σκοτάδι φέρνει μαζί του και τον αδελφό του τον θάνατο.

Κι εμείς μέσα στους υπολογισμούς μας έχουμε χάσει την ομορφιά του ταξιδιού, έχουμε χάσει την ίδια την ζωή. Αναθυμούμενοι τα όρια μας, γνωρίζοντας την βεβαιότητα του
θανάτου, έχοντας διαρκή μνήμη θανάτου, η ζωή μας αποκτά μία νέα προοπτική. Η κάθε στιγμή γίνεται ανεπανάληπτη και μοναδική. Η κάθε στιγμή γίνεται η ίδια η ζωή μας, η κάθε στιγμή μας οδηγεί στην αληθινή ζωή. Κι εμείς πετυχαίνουμε στους υπολογισμούς της ζωής μας να βρούμε το γινόμενο της αιώνιας ζωής.

Αρχιμ. Παύλος Κίτσος